

pracích, spadajících v onen obor instalací, pro který uchazeč domáhá se koncese. Kromě toho zná nařízení ono ve znění nař. č. 14 z r. 1918 ř. z. ještě průkaz náhradní, který však tu nepřichází v úvahu.

Na sporu jest pouze otázka, zda st-l podal průkaz sub 2. uvedený. Stěžující si společenstvo vytýkalo v řízení správním, že průkaz ten podán nebyl, poněvadž st-lem předložená pracovní vysvědčení od továrny na zápalky, továrny na šicí stroje a pivovaru nemohou přicházeti v úvahu, kdyžte vydána byla od zaměstnavatelů, kteří sami instalačního oprávnění nemají a v jejich podnicích neprovádějí se instalační práce za účelem dohotovení vlastních výrobků jejich. Výtka ta, pokud také ve stížnosti jest opakována, je bezdůvodná. Cit. min. nař. nepředepisuje, že zaměstnání sub 2. uvedené musí se dít v »dotčené živnosti«, jak to žádá § 14 odst. 2 živn. řádu ohledně živností řemeslných, nýbrž požaduje pouze zaměstnání při pracích do dotčeného oboru instalačního spadajících. To dovodil nss ohledně živnosti elektrotechnické v nál. Boh. A 7229/28. Důvody tohoto nálezu platí obdobně i ohledně živn. oprávnění k zařizování plyno- a vodovodů. Nepřichází tedy pro podání průkazu sub 2. uvedeného v úvahu jedině zaměstnání v dotčené živnosti instala-térské, nýbrž stačí také zaměstnání v jiném podniku, spadá-li jen zaměstnání ono v obor dotčených instalačních prací vůbec. Z důvodu toho jest také irrelevantní, že na výrobcích dotčených závodů neprovádějí se nijaké instalační práce za účelem dohotovení těchto výrobků, neboť, jak uvedeno, stačí úplně, že v oněch závodech vůbec instalační práce dotče-ného druhu se provádějí, a že žadatel po předepsanou dobu jimi byl za-městnán. Splnění tohoto předpokladu společenstvo v řízení správním nepopřelo, a nemůže tedy teprve ve stížnosti na nss namítati, že úřad nevyšetřil, jaké práce žadatel v uvedených podnicích konal. Společen-stvo namítalo pouze, že práce instalační v dotčených závodech nedály se u výkonu instalačního oprávnění zařizování vodovodů, a také ne po živnostensku za účelem dohotovení vlastních jejich výrobků. Poněvadž toto, jak uvedeno, není nutným předpokladem pro započtení zaměstnání pro průkaz způsobilosti podle cit. nař., musil nss uvedenou námitku spo-lečenstva zamítnouti pro bezdůvodnost.

Rovněž bezdůvodnou jest výtka, že dotčené práce dály se bez od-borného vedení, neboť podle bodu 2 cit. nař. se nepožaduje, aby dotčené práce dály se pod odborným vedením, nýbrž stačí, byly-li uchazečem vůbec prováděny. — — —

Č. 10.467.

P o p i s n é v ě c i: Je-li tu zvláštní opatření obce stran jednotného provedení číslování domů, lze jen takovou tabulku s číslem domu uznati za řádnou ve smyslu zák. č. 266/20, která se shoduje s předpisy onoho opatření obce.

(Nález ze dne 4. dubna 1933 č. 15.384/31.)

V ě c: František G. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek zákona č. 266/20 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 16. září 1930 vyzval magistrát hlavního města Prahy znovu st-le ve smyslu zák. č. 266/20, jelikož bylo zjištěno, že přes vyzvání dům č. p. . . . řádným číslem popisným neopatřil, aby ve lhůtě 14denní toto v náležité formě upravené číslo opatřil, jinak že po marném uplynutí této lhůty bude pokutován. Dne 29. září 1930 prohlásil st-l u úřadu, že řádné tabulky s číslem popisným a novým jsou již opatřeny.

Trestním nálezem magistrátu hlav. města Prahy (úřadovny v Libni) z 9. října 1930 byl st-l odsouzen podle čl. 3 odst. 1 zák. č. 125/27 k peněžitě pokutě 50 Kč, jelikož bylo zjištěno, že přes opětovné vyzvání neopatřil dosud svůj dům řádnou tabulkou ve smyslu zák. č. 266/20.

Proti tomu podal st-l odvolání, vytýkáje, že tabulka byla v ustanovené lhůtě opatřena. Magistrát podal pak na vyzvání žal. úřadu zprávu, že tabulka st-lem pořízená jest rozměrů 16×14 cm, kdežto podle magistrátní vyhlášky z 20. dubna 1894 má býti rozměrů 19×30 cm a čísla 9 cm vysoká.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání, poněvadž šetřením bylo zjištěno, že odvolatel neopatřil svůj dům přes opětovné vyzvání řádnou tabulkou s číslem popisným podle vyhlášky magistrátu z 20. dubna 1894.

O stížnosti uvážil nss toto:

Žal. úřad spatřoval skutkovou podstatu přestupku st-li za vinu kladeného v tom, že neopatřil v dané mu lhůtě přes vyzvání svůj dům popisným číslem, odpovídajícím cit. vyhlášce magistrátu, vycházející při tom z toho, že popisné číslo st-lem pořízené, nevyhovující předpisům této vyhlášky, nelze uznati za řádné ve smyslu zák. č. 266/20. St-l na-proti tomu se hájí tím, že zákon č. 266/20 předpisuje toliko, že k číslování jest užiti čísel arabských a že číslo jest umístiti na straně domu, kde jest hlavní vchod, a to pokud možno nad ním, a dále, aby číslo bylo vždy čitelné (§§ 13 a 14), neobsahuje však žádného předpisu o rozměru tabulky; ve výzvě na cit. vyhlášku upozorněn nebyl a splnil tudíž daný příkaz, když dům opatřil tabulkou odpovídající předpisu zák. č. 266/20; uvedení v omyl bylo zaviněno magistrátem, když tento na svoji vyhlášku neupozornil a v nedostatku tom spočívá také vada řízení.

Stížnosti jest ovšem přisvědčiti, že zák. č. 266/20 neobsahuje přímého předpisu o rozměrech tabulek s popisným číslem, avšak § 19 praví, že obec může učiniti vhodná opatření k jednotnému provedení způsobu číslování. Ustanovení toto nemá na mysli toliko opatření v budoucnosti vydaná, nýbrž i opatření již existující, pokud ovšem neodporují tomuto zákonu (srovnej § 24). Zákon zde sám pamatuje na to, že obec, aby číslování domu v jejím obvodu bylo jednotné, vydává bližší předpisy a upravuje za tím účelem i otázky, zákonem samým neřešené. Z toho plyne, že je-li tu nějaké zvláštní opatření obce stran jednotného provedení způsobu číslování, lze jen takovou tabulku s číslem domu uznati za řádnou ve smyslu zák. č. 266/20, která se shoduje s předpisy tohoto všeobecného opatření obce.

Vyhláškou magistrátu hlavního města z 20. dubna 1894 byly pod bodem 8 stanoveny rozměry tabulek s čísly popisnými. Stížnost nepopírá, že tabulka st-lem opatřená nevykazuje těchto rozměrů, a netvrdí, že by cit. vyhláška nebyla platnou normou, nýbrž vytýká toliko, jak

uvedeno, že st-l na tuto vyhlášku upozorněn nebyl. Avšak předpisy této vyhlášky jako platné normy jsou samy o sobě pro každého majitele domu v uvedeném směru závazné a lze pak za řádné číslo popisné ve smyslu zák. č. 266/20 uznati jen to, jež v obci, kde se stala všeobecná úprava, odpovídá předpisům této úpravy in concreto, tedy této vyhlášky a st-l byl také vyzván, aby svůj dům opatřil řádným číslem popisným, takže nelze shledati ani nezákonnost ani vadnost řízení v tom, že st-l ve výzvě nebyl na tuto vyhlášku výslovně upozorněn.

Č. 10.468.

Samospráva obecní. — Jazykové právo. — Policejní právo trestní: Zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 25 zák. č. 50/23 Sb., nepozve-li starosta obce české členy obecního zastupitelstva ke schůzi zastupitelstva také jazykem čsl.?

(Nález ze dne 4. dubna 1933 č. 5953.)

V č c: Obec F. a Baltazar Sch. ve F. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek zákona na ochranu republiky a o zrušení usnesení obecního zastupitelstva.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v D. ze 17. února 1930 byl Baltazar Sch., starosta obce F., odsouzen podle § 25 zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb. k peněžitě pokutě 200 Kč ve prospěch státní pokladny, v případě nedobytnosti k trestu vězení v trvání dvou dnů pro přestupek § 25 téhož zák., jehož se dopustil tím, že ohrožuje řádný chod obecní správy tím, že nepozval české členy obecního zastupitelstva ve F. ke schůzi na den 9. února 1930 svolané přípisem českým, nýbrž jen německým, ač o této jeho povinnosti bylo rozhodnuto výměrem okresního úřadu v D. z 19. listopadu 1929 a odvolání nebyl přiznán odkladný účinek; zároveň byla k stížnosti Františka Š. a Václava Z. prohlášena ve smyslu § 42 obec. zřiz. schůze obecního zastupitelstva z 9. února 1930 nezákonnou a usnesení jí učiněná neplatnými s tím, že nesmějí býti provedena.

Odvolání podané z tohoto nálezu B. Sch. jednak jménem vlastním, jednak v zastoupení obce F., bylo nař. rozhodnutím zamítnuto jako bezdůvodné.

Proti rozhodnutí tomu, pokud obsahuje výrok o odsouzení B. Sch. pro přestupek § 25 cit. zák., podává stížnost B. Sch., pokud pak obsahuje výrok o neplatnosti usnesení, učiněných ve schůzi obecního zastupitelstva ve F. z 9. února 1930, obec.

O stížnosti uvažoval nss takto:

I. B. Sch. namítá, že skutková podstata přestupku § 25 zák. č. 50/23 není dána proto, poněvadž st-l neměl při zvaní členů obecního zastupitelstva na schůzi vůči nim postavení orgánu veřejné moci, jim nadřaděného, a členové sami postavení strany, takovému orgánu podřízené. Podle toho má st-l za to, že by se jako starosta obce mohl dopustiti přestupku cit. paragrafu jen tenkrát, kdyby jednal jako vykonavatel vrchnostenské moci obci svěřené vůči subjektu, této moci podrobenému. Ne-